

Bir Oyun Kuramı Eleştirisi Taslağına Doğru

Köken olarak, başlarken, kuru fasulye taneleri götürürdük okula, ilk okul bir de. Saymaları onlarla belledik. Yoksa «sayıları» mıydı? Sonraları «hayat bilgisi»ne getirir olduk, fasulyeleri. Islak pamukların arasında, yeşerttik, bitkileştirdik. Yaaa.. İşte sayılarla yolları ayrılmıştı bir kere fasulyelerin: Alın bakalım! Fasulyeler cana bürünmüştü. Sayılar, sanki, canın da cansızlığın da bulunduğu dünyamızdan, herkesin yaşamdan sonra gitmeyi hayal ettiği, göğün en üstüne yükselmişti. Unuttuk, bu arada, fasulyesiz sayılara ermezdi aklımız.

Sonra sonra, bir, iki, on, yüz, bin, milyon derken, sayılar bile unutuldu: Çokluk, cebren, birleşip Türkçe alfabede yeri olmayan bir «x» oldu, değişken denildi. Gel zaman, git zaman, soyut matematikle, alkolün bile unutturamadığı ne varsa hepsi yokumsandı. Geriye hiç bir şey kalmaz kalmamasına da ne kaldıysa o uzay oldu: Alem bir şey. Kendini kaptırabilen unutuverdi tasayı kaygıyı. Gelin görün ki, nereye yükselirse yükselsin, yüksek matematik, unutulsa da, gerek olsun yeter olsun koşul, matris, limit, türev, integral, yakınsama ve sair cümlesiyle fasulyedendir: Oyun gibi, di mi?

Son olarak, baştan başlarsak, Sümer kanunlarında geçermiş «*tukum-bi lu-lu-ra*» ve «tutun ki biri birinin» demekmiş. Madde öyle başlarmış, kalem kalem.

Türkali Mah., Beşiktaş